

Добро дрво

Шел Силверстејн

Било једном једно дрво, Добро дрво, пуно љубави за једног малог дечака. Дечак је долазио сваког дана и вредно сакупљао опало лишће. И исплевши лиснату круну, замишљао је да је шумски краљ. Пео би се уз стабло Доброг дрвета и њихао се на његовим гранама. Јео је његове слатке плодове, јабуке. Добро дрво и дечак би се понекад играли жмурке и кад би се уморио, дечачић би заспао у сенци дрвета. Мали дечак је пуно волео дрво. И Добро дрво било је срећно.

• • •

Али, време је неумитно пролазило и дечак је одрастао. Добро дрво је сада често остајало само. А онда, једног дана, дечак поново дође и Добро дрво му рече:

„Хајде, дечаче, попни се на мене и пољуљај се на мојим гранама, наједи се мојих јабука и одмори се у мојој сјенци. И буди срећан."

„Али, сувише сам велики да бих се пео на тебе и играо се с тобом", одговори дечак Добром дрвету. „Желим да купим толико ствари и да се забављам... Али, знаш, потребан ми је новац. Можеш ли ми дати мало пара?"

„Жао ми је", одговори Добро дрво „али пара немам. Све што имам јесу лишће и јабуке... Ипак, дечаче, могао би да убереш моје јабуке и продаш их у граду... Тако ћеш доћи до пара и бити срећан."

И дечак се узвештао на дрво и побра његове јабуке, потом их однесе са собом. И Добро дрво се опет осети срећним.

• • •

Дуго је времена опет прошло, а дечак није навраћао. И Добро је дрво било јако тужно.

А онда, једнога дана, дечак поново стиже и дрво радосно зашумори.

„Хајде, дечаче," рече му оно "попни се уз моје стабло и пољуљај се на мојим гранама. И уживај!"

"Немам времена за то, имам превише посла," одговори дечак. "Желим кућу, у којој ће ми бити топло," објасни он, "Желео бих да имам жену и децу и зато ми је потребна кућа. Можеш ли ми ти набавити једну кућу?"

"Ни ја немам кућу, одговори дрво. У ствари, читава шума је моја кућа. Али, ево можеш посећи моје гране и од њих себи саградити кућу. И тако ћеш бити срећан."

И тако дечак посече гране Доброг дрвета и однесе их, и од њих сагради себи кућу. И Добро дрво поновно се осјећало јако срећним.

• • •

Још подоста времена прође, али дечак није навраћао. И када се поновно појавио, Добро дрво је било толико срећно да је једва било у стању реч изустити.

"Хајде, дечаче," позове га дрво шаптавим гласом, "дођи и поиграј се."

"Превише сам стар и тужан да бих се играо," Одговори дечак. "Али желео бих један чамац, који би ме одвезао далеко, далеко одавде. Можеш ли ми наћи један чамац?"

"Па, посеци моје стабло и начини себи чамац," одговори Добро дрво. "Тако ћеш моћи одједрити далеко, далеко одавде и бити срећан."

И тако дечак посече стабло Доброг дрвета, направи чамац и одједри далеко, далеко. И Добро је дрво било срећно али не и пресрећно.

• • •

Доста је времена минуло и дечак се најзад поновно појави.

"Жао ми је, дечаче," дочека га дрво, "али заиста немам ништа више што бих ти могао дати. Знаш не рађам више јабуке."

"Зуби су ми се већ давно истрошили и не могу више јести јабуке." рече дечак.

"Немам више ни грана" настави Добро дрво, "на којима би се могао љуљати."

"Превише сам стар за такве ствари, мислим за љуљање на гранама." примети дечак.

"Немам више ни дебло," рече Добро дрво "на које би се могао попети."

"Сувише сам уморан да бих се пентрао по дрвећу," заклима главом дечак.

"Жао ми је," уздахну Добро дрво. "Волео бих да ти могу било што дати, али ништа ми више није остало. Сад сам ти само један стари пањ. Жао ми је, заиста."

"Па више ми много ни не треба" уздахну дечак. "Тек неко мирно месташце где могу мирно шестити и предахнути. Знаш јако сам уморан."

"У реду онда," одврати Добро дрво, "истежући се што му је више било могуће, "стари пањ је право мјесто да се на њему седи и одмара. Дођи дечаче, и седи. Седи и одмори се."

И дечак поступи како му је речено.

И Добро дрво се осети бескрајно срећним.